

Sygn. akt VII Kz 475/17 **POSTANOWIENIE**

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Gałkowska

Protokolant: Aleksandra Błachowicz -Drózdź

przy udziale Prokuratora Rej. Prokuratury Rejonowej Częstochowa – Południe w Częstochowie Anny Nocuń

w sprawie podejrzanego **P. C., syna T. i O. z domu B., urodz. (...) w C.**

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 156§3k.k.

po rozpoznaniu zażalenia podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 4 października 2017r. w sprawie III Kp 462/17

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Częstochowie na podstawie art. 249§1k.p.k., art.250§1i 2k.p.k. i art. 258§1pkt.1i 2 i §2k.p.k. zastosował wobec podejrzanego P. C. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy od dnia zatrzymania tj. od dnia 2 października 2017r. godz. 20:00 do dnia 31 grudnia 2017r. godz. 20:00.

Postanowienie zostało zaskarżone w całości w drodze zażalenia przez podejrzanego, który podniósł, iż nie popełnił zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż ma na utrzymaniu małoletnią córkę w wieku lat 2 i narzeczoną, która jest w ciąży. Pozbawienie go wolności spowoduje, iż nie będą mieć środków do życia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż zachodzą w stosunku do podejrzanego P. C. przesłanki do zastosowania wobec jego osoby środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż w chwili obecnej postępowanie przygotowawcze znajduje się w początkowej fazie. Zabezpieczane są najistotniejsze dowody, w tym mające sprawdzić linię obrony podejrzanego. Prowadzący postępowanie podjął także działania w kierunku zbadania śladów biologicznych znajdujących się na zabezpieczonych w toku śledztwa przedmiotach należących do podejrzanego, oraz ustalenia śladów DNA na pobranym od podejrzanego materiale porównawczym. Zachodzi więc potrzeba uzyskania opinii kryminalistycznej z zakresu badań śladów biologicznych, jak też opinii traseologicznej. Nie mniej jednak wskazać należy, iż w chwili obecnej ten materiał jaki został dotychczas już zgromadzony w wysokim stopniu uprawdopodobnia, iż to podejrzany P. C. mógł spowodować u M. P. szereg obrażeń ciała, które doprowadziły w konsekwencji do jego zgonu. Choć podejrzany nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu, dowodem o wymowie istotnie obciążającej jego osobę są zeznania świadka A. M. (k

-82-83), zwłaszcza złożone w początkowej fazie postępowania. W ocenie Sądu Okręgowego w chwili obecnej została więc spełniona ogólna przesłanka do zastosowania tymczasowego aresztowania określona w art. 249§1k.p.k.

Sąd Okręgowy zgadza się też z poglądem Sądu Pierwszej Instancji, iż zachodzą wobec podejrzanego także przesłanki szczególnie uzasadniające zastosowanie tymczasowego aresztowania. I tak nie sposób odmówić słuszności Sądowi Rejonowemu, iż zachodzi obawa, że w razie pozostawania na wolności podejrzany mógłby podejmować bezprawne działania zmierzające do utrudnienia śledztwa, poprzez wpływanie na treść zeznań świadków, zwłaszcza osób mających zapewnić mu alibi oraz świadka A. M., w mieszkaniu którego ujawniono ciało M. P., a który to podczas konfrontacji z podejrzanym w sposób mało przekonujący próbował wycofać się ze swych pierwotnych zeznań. Należy nadto zgodzić się z argumentacją Sądu Rejonowego, zgodnie z którą zastosowanie tymczasowego aresztowania uzasadnione jest obawą wymierzenia podejrzanemu surowej kary skoro czyn mu zarzucany od 13.07.2017r. jest zbrodnią i zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 5 do 15 lat, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności. Z treści art. 258 § 2 k.p.k. wynika zaś, że jeżeli przedmiotem zarzutu jest zbrodnia lub umyślny występki zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, to z mocy prawa istnieje domniemanie, że może być konieczne wymierzenie surowej kary, a groźba wymierzenia takiej kary może skłaniać podejrzanego do podejmowania działań zakłócających, czy wręcz uniemożliwiających prawidłowy tok postępowania i równocześnie wprowadza przypuszczenie, iż konieczne jest zabezpieczenie prawidłowego jego toku właśnie poprzez stosowanie aresztu, której to potrzeby nie eliminuje brak w zachowaniu podejrzanego elementów wskazujących na utrudnianie procesu. Przypomnieć przy tym trzeba, że zagrożenie surową karą pozbawienia wolności jest samoistną, a więc wystarczającą przesłanką do stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2009 r. sygn. WZ 15/09, OSNKW 2009/7/52, postanowienie SA w Krakowie z dnia 12 grudnia 2007 r., II AKz 648/07, LEX nr 377547, postanowienie SA w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 r., II AKz 734/06, LEX nr 217067, postanowienie SA w Szczecinie z dnia 29 grudnia 2005 r., II AKz 341/05, LEX nr 197729), do której zaistnienia nie jest wymagane, aby oskarżony podejmował jakiegokolwiek czynności wpływające na prawidłowy tok postępowania i zostało to uprawdopodobnione. Obawę utrudniania prawidłowego toku postępowania przez podejrzanego poprzez ukrywanie się przed organami ścigania, czy też ucieczkę z miejsca pobytu wzmacnia zwłaszcza okoliczność, iż nie posiada on stałego miejsca zamieszkania. Uchylenie tymczasowego aresztowania i ewentualne zastosowanie środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym nie mogłoby w tych okolicznościach w prawidłowy sposób zabezpieczyć biegu postępowania. Za uchyleniem tymczasowego aresztowania nie może przemawiać także fakt, iż w chwili obecnej wprowadzono podejrzanemu do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec jego osoby w innej sprawie, skoro skazany może w toku odbywania kary korzystać z przepustek, przerw w jej odbyciu jak też i na znacznie bardziej liberalnych zasadach korzysta z możliwości kontaktowania się z osobami trzecimi aniżeli osoba o statusie tymczasowo aresztowanego.

Sąd Okręgowy nie dostrzega także przesłanek negatywnych, których zaistnienie nakazywałoby natychmiastowe odstąpienie od zastosowanego środka zapobiegawczego w myśl art. 259 k.p.k. Nie negując faktu, iż to na osobie podejrzanego ciąży w chwili obecnej obowiązek utrzymania konkubiny i małoletniego dziecka, to jednakże ta sama okoliczność nie może wykluczać zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania. Konkubina podejrzanego może bowiem korzystać z pomocy rodziny, w razie konieczności z pomocy opieki społecznej, jak też może również sama podjąć prace, chociażby dorywczą, celem zapewnienia niezbędnego utrzymania sobie i dziecku.

Reasumując, zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

Podstawą orzeczenia Sądu Okręgowego stanowi art. 437 § 1 pkp